

манастир Подмаине - храм Усиња Пресвете Богородице
са блајословом иџумана јеромонаха Рафаила

ШЕСТА НЕДЕЉА ПО ВАСКРСУ - СЛЕПОРОЂЕНОГ
СВЕТИ КИРИЛО И МЕТОДИЈЕ

свешт. муч. Мокије, св. Никодим, архиејиској срџски

Јн. 9:1-38, зч. 34; Мт. 5:14-19, зч. 11

Дай. 16:16-34, зч. 38, Јевр. 7:26-8:2, зч. 318.

мишројолий Аџанасије (Лимасолски)
СМИСАО СТРАДАЊА И ВАСКРСЕЊА

У Цркви ми не само да се сећамо историје, која се догодила пре две хиљаде година. Ови драматични догађаји у Цркви су представљени у сасвим другачијем светлу. Празници имају дубоко духовно значење у животу Цркве. Опит светитеља показује да догађаји који се савршавају у Цркви на земљи, имају непосредну и органску везу са небеском Црквом Божијом, Црквом Анђела и Светитеља. У ове нарочите дане смо призвани да се приопштимо благодати и да постанемо саучесници догађаја који се одиграва пред нама.

Али да би смо могли да се приопштимо овим догађајима, неопходна је припрема, треба да знамо шта се заиста збило у те дане. Уколико на богослужења долазимо неприпремљени, ништа не схватајући, сами себе лишавамо (учешћа). Може се десити да ће, када видимо Распеће или Плаштаницу, нешто и одјекнути у нашем срцу, али да истински постанемо учесници оног што се дешава могуће је са-

мо онда када се правилно припремимо.

А како се правилно припремити? Уколико у те дане будемо усредсређени и не будемо били расејани на сто страна, уколико посећујемо сва богослужења, уколико се молимо, уколико читамо, уколико у молитви замолимо Бога да и ми понешто осетимо, тада ће нам Свемилоствиви Бог и Отац наш засигурно дати оно што молимо. Да у нама остане осећање Христових страдања, да не ропћемо када се суочавамо са тешкоћама, да се спустимо са неба на земљу и схватимо какав је наш пут у овом свету. Уколико желимо да идемо за Христом, проћи ћемо кроз две страшне ствари: прво, одрицање од светског успеха, а друго – добровољно прихватање нашег страдања. Ово морамо да схватимо. Не тражимо светско благодатање и признања, тако да се не треба саблазнити када нас свет одбацује, када долазимо у додир са болом, страдањем, неопходношћу жртве – све је ово неопходно

кроз овај свет, све оно добро и што даје радост, али нисмо робови овога света – Христос нас је ослободио од ропства. И само када се ослободимо од окова овога света, можемо заиста да уђемо у

отишао и постао роб и напасаш свиње, јер, премда си и позван на вечеру Христову, ниси хтео да прихватиш Његов позив. Ето шта је уочљиво у Цркви. Призвани смо да живимо у Христовом

Посао исповједника није да површно чује гријехе и да прочита разрјешну молитву. Исповјест није ограничена на сат времена разговора или мање. Као добар отац, исповједник стално брине за своје духовно чедо, а оно га пажљиво слуша и поштује. Добар исповједник савјетује на одговарајући начин, он истиче таленте свог духовног чеда и не ставља непотребан терет на његова плећа, даје епитимију са благошћу, само када мора, тјеша га кад је деморализован, потиштен, озлојађен, исцрпљен. Он никада не обесхрабрује већ лијечи и стално помаже у искорењавању страсти, а стицању врлина обликујући поверену му душу да буде налик Христовој.

монах Мојсије Светојорац,

радост Божију.

Заиста је за хришћанина трагедија да уместо радошћу васкрсења живи притиснут унијом због уобичајених незгода људског постојања. Бог нам даје таква дар, а ми га не узимамо, остајемо несрећни и мали људи. Бог нам нуди слободу васкрсења, а ми је не прихватамо, не искоришћавамо је, иако ћемо у њој наћи смисао живота и осетити се до краја слободни и радосни.

Христос је рекао: „радост вашу нико неће узети од вас“ (Јн. 16:22) – односно, вашу радост вам нико не може одузети. Ово није она радост коју даје свет, већ радост Христова. Уколико не искусите бол, нећете се одвојити од овога света, да би удахнуо кисеоник присуства Христовог. Христос ти даје радост васкрсења, да би удисао ваздух слободе, а ти си отишао и од њега начинио угљендиоксид. Христос те је начинио царским сином, а ти си

дворцу, као истински царевини, а грех је од нас начинио робове, глупости нас чине несрећнима, а ми не раскидамо ове окове, да би смо их збацили са себе и рекли да не желимо ово ропство, да не желимо да живимо у Божијој слободи, која наш живот чини радосним у овоме свету.

Васкрсење Христово даје смисао нашем животу и само захваљујући светлости васкрсења може се схватити и издржати оно што се дешава око нас, супроставити му се и трпети. Пре свега трпети себе, а онда и нашу браћу (и сестре) који нас огорчују својим слабостима, исто тако како и ми огорчујемо њих. Призвани смо да подржимо једни друге: „Носите бремена један другог и тако испуните закон Христов“ (Гал. 6, 2).

email: kontakt@manastirpodmaine.org
интернет презентација: manastirpodmaine.org

да би смо ишли за Христом, да би смо имали однос љубави са Њим.

У догађају Христових страдања централно место заузима Сам Христос. Све што је Христос претрпео за нас – плувања, ударања по ушима, ругање, трнов венац, жуч – све оно што Црква тако детаљно описује, није неопходно стога да би смо имали сажаљење према Христу, већ да би нам помогло да Га заволимо. Да би нам показало колико нас је Христос заволео и да би покренуло наше срце да га заволи. Да би се, пребивајући у љубави према Њему, спасили и вечно живели са Њиме. Дакле, Христова страдања нису узрок туге, већ спасења. Исто тако и Крст Господњи, на коме је Христос био усмрћен, постао животворан, постао знамење живота, спасења и радости и на тај начин престао да буде оруђе убиства и проклетства, што је био раније. Сами Бог га назива знамењем Сина Човечијег.

Када гледамо на икону Распећа, видимо да је Христос пун свештеног достојанства: очигледно је да је Он на страдање пошао добровољно, д је Он – Господар онога што се дешава, а не жртва судбине и људске злобе. Христос – Цар Славе, Који свештеностује у Тајни људског спасења кроз страдање и Крст и Који даје васкрсење. Свакако, уколико неко посматра Христа и Његово страдање људском логиком, он ће осетити жалост. Црква нам, међутим, предочава Богочовека Христа, Који је спасао човека. Христос није препуна жалости жртва људске злобе. Он је, као Велики Архијереј, принео Богу

Себе, постао Сам жртвоприношење и отворио нам врата раја. Када Црква изображава Христа, Богородицу и светитеље, не показује нам само околности и историју догађаја, већ нам предаје и оно што се подразумева, односно оно што није уочљиво – саму суштину. Да – Христос је на Крсту, Он страда и умире. Али Крст би на крају крајева био сасвим туђан и људски, ако након њега не би следило васкрсење. Сваке недеље Црква празнује, не Распеће, већ Васкрсење. Управо је оно основа и центар Цркве. Заснивајући се на васкрсењу, Црква живи сав свој живот. Васкрсење – дан васкрсења; управо он одређује читав недељни празнични круг и све остало у Цркви.

Васкрсење Господа се понавља као празник у Цркви сваке недеље. Није Божић, нити Богојаљење, нит Велики Петак, већ је Васкрс основа Цркве. Уколико Христос није васкрсао – онда је, како говори апостол Павле, узалудна вера наша, узалудни трудови наши, јер би човек и даље остао заробљеник смрти (уп. 1Кор. 15:17).

Дакле, васкрсење нас је ослободило од смрти, али шта нам оно значи уствари? Говоримо: „Ево Крстом дође радост свему свету“, „Васкрсење Христово видевши, поклонимо се светом Господу Исусу, Јединоме безгрешном“. Шта за нас значи Христово васкрсење и шта оно мења у нашем свакодневном животу? Васкрсење Христово означава Царство Божије, означава други живот, да тако и ходимо у обновљеном животу (Рим. 6, 4);

као што појемо у Пасхалном канону, нови Живот засија из Гроба. Ми, као чеда Цркве, треба да живимо овом реалношћу новог живота у Христу. Не можемо живети као робови смрти и пропадљивости. Наш живот не може бити живот погружен у поквареност ада. Свакако да ће мо обавезно наићи на много потешкоћа у животу, на много туге и борбе. Немогуће је избећи ову чашу страдања, ма шта да чинимо. Главна је то, какву корист извучемо из тога, на који начин ју испијемо – ропћући или славословећи.

Премда живимо у Цркви, по-

Свакако, не дај Боже да се нађемо у положају овога слепца физички. Али дај Боже да у своме срцу стекнемо ту дубоку веру, коју је имао овај несрећни, како би данас рекли „инвалиди од детињства“, овако страшном ценом, коју је за своју веру платио слепорођени. Јер на крају крајева, сви ми јесмо инвалиди – инвалиди духа, инвалиди вере. Немамо ону истинску веру, онај изворни дух Христов, који у суштини омогућује да се живот претвори у перманентно чудо. Веома често живимо без икаквог уздања на Божије присуство у овоме свету. Не видимо Га чак ни онда када је ту, пред нас.

Нека, дакле, наш духовни вид буде налик на духовни вид овога слепца који је кроз најтеже бремене свога живота, можда, по први пут се сретнувши са Богом, препознао Га и прогледао, што значи да је најбоље могуће схватио свој живот, постао способан да пође за Христом доследно и безрезервно.

иpошoјереј Геopтије Мишpофанов

јемо, читамо, често нам недостаје оне пасхалне радости, јер се још увек нисмо ослободили од ствари овога света. Ми смо још увек привезани за овај свет и заимају нас људска дела. Нисмо превазишли људско, нисмо стекли дух оних хришћана који су говорили: „Јер овдје немамо постојана града, него тражимо онај који ће доћи“ (Јевр. 13, 14). Има

дио нас од греха. Ропство је све оно што нас држи робовима овога света. Ми не као да презиремо овај свет, ми га употребљавамо, као они који као да га не употребљавају, како каже св. ап. Павле (уп. 1Кор. 7, 31). Односно, ми употребљавамо овај свет, али нисмо употребљени од њега. Употребљавамо све радости, све благослове, које нам Бог даје

људи, у чијем се срцу може видети живо присуство Христово. Ово их не чини безосећајнима и безличнима, они учествују у животу света исто као и остали, али са другим стањем духа и имајући у себи вечни живот. Осећај вечног Царства Божијег нам не дозвољава да се утопимо, јер знамо да је све људско пролазно. Ништа неће остати, једино Христос остаје до века. Уколико човек живи на овај начин, он ће све што се дешава прихвата са истинским достојанством.

Христос је развалио адова врата, уништио замке и окове, који су нас свезивали и ослобо-